

Fa molt de temps que no escric, pràcticament des de quan estava amb tu. Crec que no ho he fet més pel fet de ser una pràctica que associo molt a tu. Recordo que cada mes t'escrivia un text en forma de carta. Van ser gairebé una trentena de cartes. En va haver de felices, en va haver d'amargues, en va haver de tots colors, però totes eren dramàtiques.

Fa molt de temps que no escric i m'adono que cada cop em costa més. Que fer això em costa moltíssim. I em poso molt trista. Trista perquè crec que tot el que va passar no va ser just. Trista perquè penso que jo no em mereixia el que em vas fer. Trista perquè jo vaig donar amor i a canvi només vaig rebre indiferència, crítiques, mentides i engrunes de carinyo disfressat.

Fa tant de temps que no ho faig que em costa molt. I ploro.

I això em posa trista. Sé que escriure se'm dóna bé. Però que això ho vas matar tu i ho vaig enterrar amb tu i els teus records.

Ho començaré bé:

Hola,

estic molt enfadada amb tu. Tant que et tinc molta ràbia.

Per mi ja no ets persona ni ets res. Ni sentiments, ni carn. Però ets un fantasma. Un record que porto dins i que vull treure i no sé com.

Ets una cosa que va passar ja fa temps i que vull oblidar i no sé com.

Ets un sac on vaig posant tot allò que em fa mal.

Per què quan les coses em van malament em recordo més de tu? Per què de vegades quan estic amb l'Eduard em recordo més de tu? Per què ets com un pensament bloquejat?

He estat seguint les instruccions d'una persona que m'ajuda. Ho estic fent. He aconseguit molts cops deixar seguir el pensament que s'inicia amb tu.. i quan ja ha seguit el seu curs penso... "sí, el Gabriel, i què?". És a dir... i tu que m'importes? RES. No m'importes res, i només ets un record que em fa mal. Però que un dia d'aquests deixaràs de fer-me mal i tant de bo, deixaràs de ser un record (encara que això és molt, molt, molt difícil).

Ara per ara, espero donar un pas de gegant, i aconseguir no angoixar-me amb el teu record quan estic amb l'Eduard, amb el meu Eduard ☺.

Quan vaig estar amb tu, vaig callar molt. Massa coses es van quedar dins. Mai vaig acabar de ser jo mateixa per dos motius: un perquè m'anulaves; l'altre perquè no vaig acabar de confiar mai en tu. Tanta merda s'ha quedat dins meu... que la busco i molts cops ni la trobo. A part, la vaig enterrar, però s'ha podrit i em fa mal.

Molts cops penso que tot això s'acabaria si et morissis. Però en part sé que no és així. El problema el tinc jo, no tu. I per tant aquesta no seria pas la solució. Un alleugeriment segur que sí, però no la solució.

Ara per ara, no tinc ganes de dir-te res més. I és que em fas fàstic.

Adéu.